

Sygn. akt IV U 1626/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2013r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Koronowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Łukasz Szramke

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2013r. w Elblągu na rozprawie

sprawy z odwołania Z. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 4 czerwca 2013r. znak: (...)

o świadczenie kompensacyjne

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1626/13

UZASADNIENIE

Skarżący Z. K. wniósł odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 4 czerwca 2013r., znak (...), odmawiającej mu prawa do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego. Skarżący wyjaśnił na rozprawie, że nie rozwiązał stosunku pracy oraz że w jego ocenie praca instruktora praktycznej nauki zawodu w Zakładzie (...) w G. powinna być zaliczona do stażu wymaganego dla przyznania wnioskowanego prawa.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, powołując się na ustawę z dnia 22 maja 2009r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz.U. Nr 97 poz. 800 ze zmianami, powoływanej dalej jako „ustawa o nsk”) i ustawę z dnia 7 września 1991r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2004r. Nr 256 poz. 2572 ze zmianami) i wskazując, że skarżący nie rozwiązał stosunku pracy i nie wykazał wymaganego okresu zatrudnienia w jednostkach wymienionych w art. 2 ustawy o nsk, gdyż do wykazanego stażu 15 lat, 11 m-cy i 17 dni nie można doliczyć okresu zatrudnienia w Zakładzie (...) w G..

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o nsk świadczenie przysługuje nauczycielom, którzy spełnili łącznie następujące warunki: po pierwsze osiągnęli wiek, o którym mowa w ust. 3 – w przypadku skarżącego jest to 55 lat, po drugie mają okres składkowy i nieskładkowy w rozumieniu ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr. 153 poz. 1227 ze zmianami, powoływanej dalej jako „ustawa emerytalna”) wynoszący 30 lat, w tym 20 lat wykonywania pracy w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o nsk, w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć i po trzecie rozwiązali stosunek pracy.

Skarżący bezspornie ukończył 55 lat, legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym 30 lat i nie rozwiązał stosunku pracy. Okolicznością sporną był wyłącznie to, czy okres zatrudnienia wnioskodawcy w Zakładzie

(...) w G. w charakterze instruktora praktycznej nauki zawodu może być zaliczony do wskazanego wyżej stażu 20 lat wykonywania pracy w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o nsk, w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć.

Należy zauważyć, że przedstawiona okoliczność sporna nie mogła mieć wpływu na rozstrzygnięcie, jako że do przyznania wnioskowanego świadczenia konieczne jest spełnienie łącznie trzech przesłanek, spośród których skarżący niewątpliwie nie spełnia warunku rozwiązania stosunku pracy. Jedynie więc ubocznie wystarczy wyjaśnić, że jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2012r. w sprawie II UK 126/11, który to pogląd jest aprobowany w całości przez Sąd orzekający w niniejszej sprawie „Pracy w charakterze Instruktora praktycznej nauki zawodu nie można zaliczyć do okresu wymaganego do nabycia nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, jeżeli nie wykonywał jej jako nauczyciel w jednostkach, o których mowa w art. 2 pkt 1 tej ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz.U. Nr 97, poz. 800 ze zm.).” Warto też przywołać wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 czerwca 2013r. w sprawie SK 49/12, w którym orzeczono, że „Art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2009 r. o nauczycielskich świadczeniach kompensacyjnych (Dz. U. Nr 97, poz. 800, z 2011 r. Nr 75, poz. 398 oraz z 2012 r. poz. 637) w zakresie, w jakim nie uwzględnia wśród uprawnionych do nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego instruktorów praktycznej nauki zawodu, zatrudnionych w innych jednostkach niż wskazane w tym przepisie, jest zgodny z art. 67 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 oraz z art. 67 ust. 1 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.” Nie można uznać, że zakłady doskonalenia zawodowego są jednostkami, o których mowa w art. 2 pkt 1 ustawy o nsk, gdyż zaliczono do nich publiczne i niepubliczne przedszkola, szkoły publiczne i niepubliczne o uprawnieniach szkół publicznych oraz publiczne i niepubliczne placówki kształcenia ustawicznego i placówki, o których mowa w art. 2 pkt 5 i 7 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, czyli młodzieżowe ośrodki wychowawcze, młodzieżowe ośrodki socjoterapii, specjalne ośrodki szkolno-wychowawcze oraz specjalne ośrodki wychowawcze dla dzieci i młodzieży wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki, metod pracy i wychowania, a także ośrodki umożliwiające dzieciom i młodzieży, o których mowa w art. 16 ust. 7, a także dzieciom i młodzieży z upośledzeniem umysłowym z niepełnosprawnościami sprzężonymi realizację odpowiednio obowiązku, o którym mowa w art. 14 ust. 3, obowiązku szkolnego i obowiązku nauki, a ponadto placówki zapewniające opiekę i wychowanie uczniom w okresie pobierania nauki poza miejscem stałego zamieszkania. Placówki doskonalenia zawodowego mieszczą się więc wprawdzie w systemie oświaty (art. 2 pkt 3b ustawy o systemie oświaty), jednak nie należą do placówek, zatrudnienie w których może być doliczone do stażu 20 lat pracy, wymaganego w art. 4 ust. 1 ustawy o nsk.

Niespełnienie przez skarżącego dwóch z trzech wymaganych łącznie przesłanek przyznania wnioskowanego prawa, musiało skutkować przyjęciem, że zaskarżona decyzja odpowiada prawu, czego konsekwencją było oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴§1 kpc.